

[Hassing Jørgensen.]

rende Fyrdirektør, der tiltraadte sit Embede den 1. Januar 1928, er uden Ansvar. Nu vel, jeg gaar ogsaa ud fra, at Hovedrevisoratet ikke har rettet sin Kritik mod ham, men mod Fyrvæsenet.

Det er Udvalgets Opfattelse, at Fyrvæsenets Administration er „vel ledet“, og at den ogsaa er bragt ind i „en betryggende Gænge“, hvilket selvfølgelig er meget glædeligt, eftersom det altsaa ikke tidligere har været Tilfældet.

Udvalget bebrejder Fyrdirektøren, at han uden for sin Kompetence har engageret en privat Revisor til at imødegaa Kritikken, og at han endvidere har gjort de interesserede Firmaer bekendt med denne Kritik, men Udvalget finder det dog undskyldeligt. Mere interessant vilde det efter min Mening have været, om det var blevet oplyst, hvilke Resultater denne Revision var kommet til, og om disse Resultater var rigtige.

Selv af dette korte Uddrag af denne Sag, som jeg her har gengivet, maa det fremgaa, at Hovedrevisoratet har udført et stort, særdeles nyttigt Arbejde, som har været værdifuldt for Staten, ikke mindst ved den Virkning, saadant jo altid har som forebyggende Foranstaltning for Fremtiden. Udvalget har ikke noget anerkendende Ord herfor, fremsætter simpelt hen en kraftig Kritik af Hovedrevisoratets Fremgangsmaade, som baade Bygningsinspektøren og Fyrdirektøren „uttallige Gange“ har besværet sig over.

Jeg maa sige: i Institutioner, hvor der er saa meget i Vejen, som Tilfældet har været i Bygningsvæsenet og Fyrvæsenet, forekommer det mig meget naturligt, at Revisionen opfattes som nærgaaende. Det falder mig ogsaa meget naturligt, at den bliver det, og Udvalgets udførlige Angivelse af, hvor høfligt og delikat Revisionen burde være optraadt i de forskellige Sager, har efter min Mening ikke megen Værdi, hvis ikke der fra de paagældende Institutioners Side vises Vilje til at bidrage til den rette Opklaring af Sagerne. Naar der er saa meget i Vejen, er det heller ikke mærkeligt, at Revisionen kan komme ind paa Undersøgelser, som viser sig ikke at føre til noget; Revisionen kan da ikke forud garantere, at det, den vil beskæftige sig med, giver det Resultat, som kunde befrygtes.

Udvalget fremhæver meget stærkt, at Hovedrevisoratet „i adskillige Tilfælde i selve sin Form har været meget aggressivt og anvendt unødigt voldsomme og skarpe

Ord i Stedet for at holde sin Fremstilling i fuldkommen nøgtern og saglig Form“; det taler om Hovedrevisoratets „voldsomme Sprog“ og siger, at den „overdrevne Kritik og ubeherskede Tone“ har „bortledet Opmærksomheden fra de Forhold, hvor Kritikken var berettiget“. Jeg gad nok vidst, hvis Opmærksomhed det er, der er blevet bortledet af Kritikkkens Skarphed.

Den, der læser dette Resumé, er ude af Stand til at bedømme, om denne Karakteristik er rigtig, for der anføres ikke i Udvalgets Resumé en eneste Sætning, ikke et eneste Ord som Eksempel derpaa. Overalt under Omtalen af de talrige Uregelmæssigheder, kriminelle Transaktioner og Embedsmissbrug udtrykker Udvalget sig i de mest udsøgt diskrete og taktfulde Vendinger. Ja, jeg maa for mit Vedkommende sige, at Udvalget efter mit Indtryk af dette Aktstykke kun med største Beklagelse og kun, naar det er uomgængelig nødvendigt, konstaterer, at Kritikken har været berettiget. Men over for dem, der har opdaget og paa-talt Forsyndelserne, har man kun Dadel og Misbilligelse.

Jeg tillader mig at spørge den højtærede tidligere Forsvarsminister, om han har mødt tilsvarende Vanskeligheder i Forholdet mellem 4de Hovedrevisorat og Krigsministeriet, og den højtærede Finansminister, om de øvrige Institutioner, som revideres af 4de Hovedrevisorat, paa lignende Maade har beklaget sig over hensynsløs Adfærd fra Hovedrevisoratets Side, eller om det kun er inden for Marineministeriet, man ikke kan finde sig i den af Lovgivningsmagten til Betyggelse for Staten instituerede Kontrol.

Det er jo bekendt, at 4de Hovedrevisorat har forvoldt Marineministeriet adskillig Ulejlighed og nogen Ubehagelighed maaske. Man ser i Statsrevisionens Betænkning for 1926—27 Beretning om et Underslæb paa Marinehospitalet, om ulovligt udbetalte Kosttillæg og Emolumenter. I 1928—29 er der en stor Sag om et Mellemyærende med Finansministeriet; det forholdt sig saaledes, at Marineministeriet foretog betydelige Anskaffelser og Indkøb, som ikke var bevilget, og hvorom det i hvert Fald for nogle Posters Vedkommende var givet, at de ikke kunde blive bevilget, fordi der var sagt nej, men Marineministeriet havde ikke desto mindre foretaget disse Anskaffelser og Indkøb og simpelt hen opført dem i Mellemlægning med Finansministeriet, saaledes at da denne Sag blev endeligt udtømt, viste det sig nødvendigt at søge Efterbevilling for 3½ Mill. Kr. Jeg skal endvidere minde om den noget